

# Księga Daniela - numer sto siedemdziesiąt jeden

*Geopolityczne szachy: Watykan, komunizm i dążenie do panowania nad światem*

Jeff Pippenger

2024-04-01

Książka *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* została napisana przez Malachiego Martina i po raz pierwszy opublikowana w 1990 roku. Martin analizuje rolę papieża Jana Pawła II jako postaci przełomowej w polityce światowej i dyplomacji w drugiej połowie XX wieku. Omawia udział papieża w upadku komunizmu w Europie Wschodniej. Książka przedstawia katolicką perspektywę dynamiki, która doprowadziła do wypełnienia czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela w czasie końca, w roku 1989.

Martin analizuje wewnętrzną dynamikę Związku Radzieckiego pod przywództwem Michaiła Gorbaczowa, ze szczególnym naciskiem na wprowadzone przez niego polityki „głasności” (jawność) i „pierestrojki” (przebudowa). Omawia wyzwania stojące przed Związkiem Radzieckim oraz próby Gorbaczowa zreformowania systemu komunistycznego. Bada napięcia geopolityczne i walki o władzę między Związkiem Radzieckim (królem południa — smokiem), Kościołem katolickim (królem północy — bestią) a tym, co nazywa kapitalistycznym Zachodem (zastępczą armią króla północy — fałszywym prorokiem). Omawia konflikty ideologiczne, szpiegostwo i tajne operacje, które charakteryzowały okres zimnej wojny, oraz analizuje wysiłki różnych podmiotów zmierzające do kształtowania przyszłości świata.

Martin podkreśla znaczenie katolicyzmu jako siły w globalnej polityce i dyplomacji. Twierdzi, że Kościół katolicki, pod przywództwem papieża Jana Pawła II, odegrał kluczową rolę w kształtowaniu biegu historii w tym okresie oraz wpłynął na wynik zimnej wojny. Umieszcza wpływ Jana Pawła II w kontekście objawień maryjnych w Fatimie w Portugalii i wskazuje wpływ Fatimy na wydarzenia globalne oraz rolę Kościoła katolickiego w kształtowaniu biegu historii. Martin sugeruje, że wydarzenia w Fatimie mają istotne implikacje prorocze i geopolityczne, zwłaszcza w kontekście epoki zimnej wojny.

Martin zgłębia trzy tajemnice fatimskie, które rzekomo zostały objawione przez Matkę Bożą trojgu młodym pastuszkom w Fatimie w 1917 roku. Sugeruje, że trzecia tajemnica, która była początkowo utrzymywana w tajemnicy przez Watykan i ujawniona dopiero w 2000 roku, zawierała apokaliptyczne ostrzeżenia dotyczące przyszłości Kościoła katolickiego i świata. Martin twierdzi, że wydarzenia w Fatimie, w tym objawienia i przekazane przez Matkę Bożą przesłania, miały istotne konsekwencje dla polityki światowej oraz dla zmagania między komunizmem a kapitalizmem w okresie zimnej wojny.

Martin podkreśla rolę papieża Jana Pawła II jako kluczowej postaci w wypełnieniu prorocत्व fatimskich. Sugeruje, że Jan Paweł II widział siebie jako „biskupa odzianego w biel” wspomnianego w trzeciej tajemnicy fatimskiej i że traktował swój pontyfikat jako misję konfrontacji z siłami zła oraz promowania odnowy duchowej w Kościele katolickim i w społeczeństwie jako całości.

Martin sugeruje, że orędzia z Fatimy podkreślały znaczenie duchowej walki oraz potrzebę, by Kościół katolicki stawiał czoła siłom zła, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz Kościoła. Twierdzi, że wydarzenia w Fatimie dostarczyły duchowych i moralnych ram do zrozumienia i podejmowania wyzwań stojących przed ludzkością we współczesnym świecie. Orędzia fatimskie reprezentują szatańskie przesłanie, które warunkuje katolicyzm do przyjęcia Szatana jako Chrystusa, gdy będzie się on "podawał" za Chrystusa przy rychłym wprowadzeniu prawa niedzielnego.

Szatan będzie czynił cuda, aby zwieść mieszkańców ziemi. Spirytyzm będzie działał, podszywając się pod zmarłych. Te wspólnoty religijne, które odmówią wysłuchania Bożych ostrzeżeń, ulegną silnemu zwiedzeniu i połączą się z władzą świecką, aby prześladować świętych. Kościoły protestanckie zjednoczą się z władzą papieską, aby prześladować lud Boży zachowujący przykazania. To jest ta potęga, która stanowi wielki system prześladowań, który będzie sprawował duchową tyranie nad sumieniami ludzi.

'Miał dwa rogi podobne do rogów baranka, a mówił jak smok.' Chociaż podają się za naśladowców Baranka Bożego, ludzie przesiąkają duchem smoka. Utrzymują, że są łagodni i pokorni, lecz mówią i stanowią prawa w duchu Szatana, wykazując swoimi czynami, że są przeciwieństwem tego, za co się podają. Ta władza podobna do baranka łączy się ze smokiem, by toczyć wojnę przeciwko tym, którzy zachowują przykazania Boże i mają świadectwo Jezusa Chrystusa. A Szatan jednoczy się z protestantami i papistami, działając z nimi w porozumieniu jako bóg tego świata, dyktując ludziom, jak gdyby byli poddanymi jego królestwa, aby można ich było traktować, rządzić i kontrolować, jak mu się podoba.

Jeśli ludzie nie zgodzą się podeptać przykazań Bożych, objawia się duch smoka. Są więzieni, stawiani przed radami i karani grzywnami. „On sprawia, że wszyscy, mali i wielcy, bogaci i ubodzy, wolni i niewolnicy, przyjmują znamię na prawej ręce albo na czołach” [Objawienie 13:16]. „Miał moc tchnąć życie w obraz bestii, aby obraz bestii przemówił i sprawił, że wszyscy, którzy nie będą czcić obrazu bestii, zostaną zabici” [werset 15]. W ten sposób szatan uzurpuje sobie prerogatywy Jehowy. Człowiek grzechu zasiada na miejscu Boga, ogłaszając się Bogiem i stawiając się ponad Bogiem. Manuscript Releases, tom 14, 162.

Antychryst jest symbolem zarówno papieża Rzymu, jak i Szatana, ponieważ papież Rzymu jest ziemskim przedstawicielem Szatana. "Tak więc Szatan uzurpuje sobie prerogatywy Jehowy. Człowiek grzechu zasiada na miejscu Boga, ogłaszając się Bogiem i stawiając się ponad Bogiem." Szatan zamierza, gdy przejmie kontrolę, tak zawładnąć światem, że będzie dyktował "ludziom tak, jakby byli poddanymi jego królestwa, aby można ich było traktować, rządzić nimi i kontrolować, jak mu się podoba." Aby mieć religijny tron, z którego mógłby rządzić, stworzył Kościół katolicki, a aby mieć polityczny tron, z którego mógłby rządzić, stworzył Organizację Narodów Zjednoczonych.

Ten kompromis między pogaństwem a chrześcijaństwem doprowadził do powstania 'człowieka grzechu', zapowiedzianego w prorocztwie jako przeciwstawiającego się Bogu i wynoszącego się ponad Boga. Ten gigantyczny system fałszywej religii jest arcydziełem mocy szatana — pomnikiem jego wysiłków, by zasiąść na tronie i rządzić ziemią zgodnie ze swoją wolą. Wielki spór, 50.

Cud fatimski i jego sataniczne prorocztwo to coś, czym posłużył się Szatan, aby przygotować prorocze tło, które pozwala katolicyzmowi szybko oddać swój Kościół pod jego kontrolę, gdy się pojawi i będzie się podawał za Chrystusa. Jego podszywanie się pod Chrystusa rozpocznie się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym, przedstawionym w wersecie szesnastym, wersecie dwudziestym drugim, wersecie trzydziestym pierwszym i wersecie czterdziestym pierwszym rozdziału jedenastego Księgi Daniela.

"Na mocy dekretu wprowadzającego w życie instytucję papieżstwa, wbrew prawu Bożemu, nasz naród całkowicie odetnie się od sprawiedliwości. Gdy Protestantyzm wyciągnie rękę przez przepaść, aby uścisnąć dłoń potęgi rzymskiej, gdy sięgnie ponad otchłań, by złączyć dłonie ze Spirytyzmem, gdy zaś pod wpływem tego trójstronnego sojuszu nasz kraj odrzuci wszelkie zasady swojej Konstytucji jako państwa protestanckiego i republikańskiego oraz stworzy warunki do szerzenia papieskich kłamstw i zwiedzeń, wtedy będziemy wiedzieć, że nadszedł czas nadzwyczajnego działania Szatana i że koniec jest bliski." Testimonies, tom 5, 451.

W chwili uchwalenia prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych „nadszedł czas na cudowne działanie Szatana”. W Księdze Objawienia, rozdział trzynasty, werseł jedenasty, Stany Zjednoczone „mówią” jak smok, a następnie w wersecie trzynastym, który po prostu wskazuje, co się dzieje, gdy Stany Zjednoczone „mówią”, poprzez uchwalenie prawa niedzielnego, Szatan zdaje się sprowadzać ogień z nieba.

„Boży słudzy, z twarzami rozświetlonymi i jaśniejącymi świętym poświęceniem, pospieszą z miejsca na miejsce, aby głosić przesłanie z nieba. Tysiącami głosów na całej ziemi zabrmi ostrzeżenie. Będą się działy cuda, chorzy zostaną uzdrowieni, a znaki i cuda będą towarzyszyć wierzącym. Również szatan będzie działał, dokonując zwodniczych cudów, nawet na oczach ludzi sprowadzając ogień z nieba. Objawienie 13:13. W ten sposób mieszkańcy ziemi zostaną doprowadzeni do opowiedzenia się.” Wielki bój, 611, 612.

Orędzia fatimskie zostały potwierdzone przez cud, o którym zaświadczyły ateistyczne gazety rządowe, obecne na tym wydarzeniu po to, by obalić twierdzenia dotyczące rzekomych odwiedzin tak zwanej Dziewicy Maryi u trójga dzieci trzynastego dnia każdego miesiąca od maja aż do cudu z 13 października 1917 roku. Każda ateistyczna organizacja prasowa, która znajdowała się w Fatimie w czasie tego cudu, potwierdziła to wydarzenie. Był to prawdziwy cud (szatana).

Jak stwierdził Malachi Martin w swojej książce, papież Jan Paweł kierował się swoim oddaniem Maryi z Fatimy. Tajemna przepowiednia z Fatimy, która nie została ujawniona aż do roku 2000, była oczywiście przepowiednią szatańską, ale w dniach ostatecznych Jezus powtarza pierwsze dni. Najstarszą księgą w Biblii, pierwszą księgą, którą napisał Mojżesz, jest Księga Hioba i stwierdza

ona, że Hiob reprezentuje sto czterdzieści cztery tysiące, gdyż wszystkie proroctwa najdoskonalej wypełniają się w dniach ostatecznych. Szatan, w historii Hioba, otrzymuje pozwolenie, by sprowadzić na Hioba śmierć i zniszczenie, aby wystawić go na próbę. Cuda, które Szatanowi wolno czynić w dniach ostatecznych, są prawdziwymi cudami. Są to cuda szatańskie, lecz Bóg pozwolił Szatanowi dokonać jego wieńczącego czynu w tym samym celu, w jakim pozwolił mu wystawić Hioba na próbę.

Wielu stara się wyjaśniać zjawiska spirytystyczne, przypisując je w całości oszustwu i sztuczkom zręcznościowym ze strony medium. Chociaż prawdą jest, że wyniki kuglarstwa często podsuwano jako autentyczne manifestacje, zdarzały się też wyraźne przejawy nadprzyrodzonej mocy. Tajemnicze stukanie, od którego rozpoczął się współczesny spirytyzm, nie było wynikiem ludzkiego oszustwa ani przebiegłości, lecz bezpośrednim dziełem złych aniołów, którzy w ten sposób wprowadzili jedno z najskuteczniejszych zwiedzeń niszczących duszę. Wielu zostanie usidlonych przez przekonanie, że spirytyzm jest jedynie ludzką mistyfikacją; gdy staną twarzą w twarz z przejawami, których nie będą mogli nie uznać za nadprzyrodzone, zostaną zwiedzeni i skłonieni do przyjęcia ich jako wielkiej mocy Bożej.

Ludzie ci pomijają świadectwo Pisma Świętego o cudach dokonywanych przez Szatana i jego sług. To dzięki szatańskiej pomocy czarnoksiężnicy faraona zdołali naśladować dzieło Boże. Paweł zaświadcza, że przed powtórным przyjściem Chrystusa pojawią się podobne przejawy mocy szatańskiej. Przyjściu Pana ma poprzedzać 'działanie szatana z całą mocą, wśród znaków i rzekomych cudów, i z wszelkim podstępem nieprawości.' 2 Tesaloniczan 2:9,10. A apostoł Jan, opisując moc czynienia cudów, która objawi się w dniach ostatecznych, stwierdza: 'Czyni wielkie znaki, tak że sprawia, iż ogień zstępuje z nieba na ziemię na oczach ludzi, i zwoździ mieszkańców ziemi przez cuda, które miał moc czynić.' Objawienie 13:13,14. Nie zapowiedziano tu samych tylko oszustw. Ludzie są zwoźdzeni przez cuda, które słudzy Szatana mają moc czynić, a nie przez te, które tylko udają, że czynią. Wielki bój, 553.

Przesłania z Fatimy w książce Malachi Martina przedstawione są jako prorocza struktura katolicyzmu w czasach ostatecznych, w odniesieniu do wewnętrznej walki w Kościele, którą można ująć jako zmaganie między dobrym a złym papieżem albo między papieżem konserwatywnym a liberalnym. Papież konserwatywny — a według interpretacji cudu przez Martina także papież dobry — opiera swoje rozumienie na Soborze Watykańskim I (Vaticanum I), który odbył się od 8 grudnia 1869 do 20 lipca 1870 roku, zwołany przez papieża Piusa IX i nastawiony przede wszystkim na zdefiniowanie dogmatu nieomyślności papieskiej oraz na podjęcie różnych ówczesnych problemów teologicznych i doktrynalnych, przed którymi stał wówczas Kościół katolicki. Drugi Sobór Watykański, powszechnie znany jako Vaticanum II, odbył się znacznie później, od 11 października 1962 do 8 grudnia 1965 roku. Został zwołany przez papieża Jana XXIII, a po jego śmierci kontynuowany przez papieża Pawła VI.

Ostatnie dni katolicyzmu, jak to wyraził Martin, wskazują na zmaganie między nieomyślnością i prymatem Kościoła Rzymu, ustanowionymi na Soborze Watykańskim I, a liberalizmem, który obecnie prezentuje Franciszek, papież „woke”, i który jest reprezentowany w dokumentach Soboru Watykańskiego II. Martin sugeruje, że w trakcie zmagania między tymi dwiema koncepcjami kontrolowania Kościoła wybucha trzecia wojna światowa, a Jezus powraca, zstępuje na ziemię,

udziela swego błogosławieństwa dobremu papieżowi i obejmuje tron Kościoła katolickiego.

W wersetach od trzynastego do piętnastego, w 11. rozdziale Księgi Daniela, historia bezpośrednio poprzedzająca ustawę niedzielną z wersetu szesnastego opisuje trzecią i ostateczną bitwę wojen zastępczych. Jest to bitwa, która następuje po zwycięstwie Putina w wersetach jedenastym i dwunastym, lecz pośrodku tych trzech wersetów werset czternasty wskazuje moment, w którym katolicyzm wkracza w historię dni ostatecznych.

Według Izajasza nierządnicą Rzymu zostaje zapomniana podczas symbolicznego siedemdziesięcioletniego panowania szóstego królestwa proroctwa biblijnego. Po raz pierwszy papieżstwo zostało wyniesione na tron na ziemi w roku 538, a kamieniem milowym poprzedzającym tę intronizację był dekret Justyniana z 533 roku.

Historia związana z dekretem Justyniana wskazuje, że Justynian dążył do skonsolidowania swojej kontroli nad królestwem, kładąc kres sporowi religijnemu, który wywoływał w królestwie zamęt. Spór ten dotyczył tego, czy głową tak zwanego Kościoła chrześcijańskiego jest Kościół w Konstantynopolu na wschodzie, czy Kościół w Rzymie na zachodzie. W wersecie trzynastym ostatni prezydent Stanów Zjednoczonych stanie wobec kontrowersji, która zmusi go do naśladowania historii Justyniana i ogłoszenia, że Kościół katolicki jest głową kościołów oraz korektorem heretyków, aby uzyskać niezbędne poparcie polityczne do skonsolidowania swojej władzy.

Nie powinniśmy pokładać żadnej ufności w szatańskich przepowiedniach z Fatimy, ale mamy obowiązek dostrzec to, co zostało objawione w Słowie Bożym. Na początku XX wieku oba rogi bestii z ziemi weszły w swoje trzecie pokolenie, czyli pokolenie kompromisu. Republikański róg oddał swój system finansowy światowym bankierom, których początki sięgają domu Czerwonej Tarczy, Rothschildów, oraz jego tajemniczych powiązań z Iluminatami, masonerią, tajnymi stowarzyszeniami i zakonem jezuitów. Siostra White wprost ostrzega przed tymi siłami. W tym samym czasie adwentyzm laodycejski, jako protestancki róg, oddał swoje instytucje edukacyjne i religijne pod władzę świata.

Właśnie w tym okresie współczesny król południa rozpoczyna swoją historię wraz z rewolucją rosyjską, a współczesny król północy rozpoczyna swoją historię wraz z cudem w Fatimie. Jak podkreśla Malachi Martin w swojej książce, poza wewnętrzną walką dobrego i złego papieża orędzia fatimskie wskazywały na zmaganie katolicyzmu z ateizmem w ogólności, a bardziej konkretnie z ateizmem Rosji. Tajemnica, zgodnie z którą papież w 1917 roku miał działać, zawierała (szatańską) obietnicę, że jeśli papież zwołałby konklawe i poświęcił Rosję Najświętszej Maryi Pannie, to nie byłoby drugiej wojny światowej. Wskazywała też, że jeśli papież odmówi, Rosja rozprzestrzeni swoją filozofię daleko i szeroko, a wtedy doszłoby do drugiej wojny światowej.

Druga wojna światowa obejmowała wojnę katolicyzmu przeciwko komunizmowi Rosji. Zastępczą armią katolicyzmu w tej wojnie były nazistowskie Niemcy. Papieżstwo zawsze posługuje się armiami zastępczymi. W 1933 roku Kościół katolicki, za pośrednictwem działań kardynała Pacellego, podpisał z Adolfem Hitlerem konkordat, który umożliwił Hitlerowi przejęcie kontroli

nad Niemcami, a według samego świadectwa Hitlera to właśnie ów układ (konkordat) pozwolił mu rozwiązać kwestię żydowską. Naziści byli zastępczą siłą papieżstwa przeciw ateistycznej Rosji w czasie II wojny światowej, a w drugiej bitwie wojen zastępczych, dokonującej się obecnie na Ukrainie, jest to realizowane przez inną nazistowską armię zastępczą.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

"Poprzez dwa wielkie błędy — nieśmiertelność duszy i świętość niedzieli — szatan podporządkuje ludzi swoim zwiedzeniom. Podczas gdy pierwszy z nich kładzie podstawy pod spirytyzm, drugi tworzy nić sympatii z Rzymem. Protestanci Stanów Zjednoczonych będą pierwsi, aby wyciągnąć ręce ponad przepaścią, by uchwycić dłoń spirytyzmu; sięgną przez otchłań, by złączyć dłonie z potęgą Rzymu; a pod wpływem tego potrójnego sojuszu kraj ten pójdzie w ślady Rzymu, depreczając prawa sumienia."

Im ściślej spirytyzm naśladuje dzisiejsze chrześcijaństwo jedynie z nazwy, tym większą ma moc zwodzenia i usidlania. Sam szatan zostaje nawrócony — na modłę współczesności. Objawi się w postaci anioła światłości. Za pośrednictwem spirytyzmu będą czynione cuda, chorzy będą uzdrawiani, a dokonanych zostanie wiele niezaprzeczalnych znaków. A ponieważ duchy będą wyznawać wiarę w Biblię i okazywać szacunek dla ustanowień Kościoła, ich dzieło zostanie przyjęte jako przejaw mocy Bożej.

Granica między chrześcijanami z imienia a bezbożnymi jest dziś ledwie dostrzegalna. Członkowie Kościoła kochają to, co kocha świat, i są gotowi łączyć się z nimi, a szatan postanawia zjednoczyć ich w jedno ciało i w ten sposób wzmocnić swoją sprawę, wciągając wszystkich w szeregi spirytyzmu. Papiści, którzy chlubią się cudami jako pewnym znakiem prawdziwego Kościoła, zostaną łatwo zwiedzeni przez tę cudotwórczą moc; a protestanci, odrzuciwszy tarczę prawdy, również będą zwiedzeni. Papiści, protestanci i ludzie światowi jednakowo przyjmą pozór pobożności bez jej mocy i ujrzą w tym zjednoczeniu wielki ruch nawrócenia świata oraz nadejścia długo oczekiwanego tysiąclecia.

Za pośrednictwem spirytyzmu Szatan jawi się jako dobroczyńca rodzaju ludzkiego, leczący choroby ludzi i twierdzący, że przedstawia nowy i bardziej wzniosły system wiary religijnej; lecz równocześnie działa jako niszczyciel. Jego pokusy prowadzą rzesze do zguby. Nieumiarkowanie strąca rozum z tronu; a w ślad za nim idą zmysłowa rozwiązłość, waśnie i rozlew krwi. Szatan upodobał sobie wojnę, gdyż pobudza ona najgorsze namiętności duszy, a następnie porywa w wieczność jej ofiary, pograżone w występku i krwi. Jego celem jest podżeganie narodów do wojny jednych przeciw drugim, bo w ten sposób może odwrócić myśli ludzi od dzieła przygotowania do stanięcia w dniu Bożym.

Szatan działa także poprzez żywioły, aby zebrać swoje żniwo nieprzygotowanych dusz. Przystudiował tajemnice laboratoriów natury i używa całej swojej mocy, by panować nad żywiołami na tyle, na ile Bóg pozwala. Gdy dopuszczono, by dręczył Hioba, jak szybko owce i bydło, słudzy, domy, dzieci zostały zmiecione — jedno nieszczęście następowało po drugim niemal w jednej chwili. To Bóg osłania swoje stworzenia i otacza je ochroną przed mocą niszczyciela. Lecz świat chrześcijański okazał pogardę dla prawa Jehowy; i Pan uczyni dokładnie to, co oświadczył, że uczyni — cofnie swoje błogosławieństwa z ziemi i usunie

swoją ochronę nad tych, którzy buntują się przeciwko Jego prawu oraz ucą i zmuszają innych, by czynili to samo. Szatan ma władzę nad wszystkimi, których Bóg w sposób szczególny nie strzeże. Jednym będzie sprzyjał i zapewniał powodzenie, aby posunąć naprzód własne zamiary, na innych sprowadzi kłopoty i sprawi, że ludzie uwierzą, iż to Bóg ich nawiedza nieszczęściem. Wielki bój, 588, 589.